

Ružové víno, ružové víno, ružové víno, Wertherove karamelky, Marlboro Gold XL, špagety, mleté mäso, Marlboro Gold XL, rajčinová pasta. Marlene, hádam a dúfam, poviem: „Dvadsaťšesť eur tridsať,“ zdvihnem pohľad a premeriavam si svoju najlepšiu kamarátku. Plavé, rovné vlasy, ktoré mala naposledy veľmi dlhé, jej teraz siahajú len po plecيا a majú jemný ružový odtieň. Oblečnú má voľnú vintage džínsovú košeľu a kožené šortky. Nedarí sa mi skrotiť kútik úst, ktorý sa mi dvíha nahor.

Marlene: Zamestnankyňa mesiaca z teba veru nebude. Nemala by si každého zákazníka pozdraviť? Nemáš to aj v pracovnej náplni? No nič, kašľať na to. Dokedy pracuješ? Dnes večer je žúr. Ideš?

Takto sa zvykne zdraviť len Marlene.

Ja: Čau, Marlene. Aký žúr?

Čakala som, že dnes večer sa tam všetci v pohode zídeme, niečo popijeme, zafajčíme si... ako kedysi. Pri myšlienke na divokú párty, kde sa bude tancovať, si ešte viac uvedomujem svoje unavené telo a zazívam.

Marlene: Zlatá moja, veď preto som na víkend prišla do Nemecka. Toľkokrát som ti o tom hovorila. Leon, Kilian a ďalší organizujú na pozemku žúr. Prídu všetci.

Ja: A nie sú v Berlíne?

Marlene: Hej, ty trúбка. Oni budú na domácom ihrisku. Privedú svojich berlínskych kamarátov, niektorí z nich sú aj dídžeji.

Ja: Super.

Marlene: Ach, ako mi len chýbalo tvoje nespútané nadšenie. Musíš prísť. Nemáš na výber. Už som Leonovi povedala, že prídeš. Teší sa na teba.

Ja: Marlene, ja neviem. . .

Najradšej by som povedala pravdu, ale akosi ju zo seba neviem dostať. Mama pije čoraz viac a nechcem s ňou večer Idu nechávať samu. Dvanásť slov.

Ja: Mama. . .

Marlene: Chápem síce, že už samotné rozhodnutie študovať matematiku trochu odmieta život, ale nebudem sa prizerať, ako sa od všetkých odvraciaš. Na tento jeden víkend som v Nemecku, čo znamená – zábava na tretiu. Hneď teraz pôjdeme ku mne, potom sa prezlečíme, dáme si víno, spravíme špagety a ide sa žúrovať. Rada predsa tancuješ, zajko. A tanec potrebuješ. Vidím to na tebe. Vyzeráš úplne vyprahnuto. Bezkrvne. Áno, vyzeráš bezkrvne. Úplne povysávane. Je tu Leon a všetci jeho sexi hipsterskí kamoši z Berlína. To sa nestáva často.

Kým Marlene rozprávala, celý čas som ju pozorne sledovala, a som si istá, že sa ani raz nenadýchla. Bola by z nej dobrá potápačka. Premrhaný talent.

Muž za Marlene si odkašle.

Muž za Marlene: Ešte dlho?

Marlene sa podráždene otočí: Majte trochu pochopenia. Nevidela som svoju najlepšiu kamarátku od Vianoc. To je dlhšie ako sedem mesiacov. Môžem si s ňou na chvíľu pokecať, či nie? Pokladnice jeden a dva sú tiež otvorené.

S tým nerátal. Pokrútil hlavou, bez slova sa otočil, čosi si pre seba zamrmlal a naozaj sa postavil k pokladnici číslo dva. Ako mi len tento protivný škriatok chýbal.

O dvadsať minút už sedíme v jej Fiate 500.

Marlene: Aj bráško sa teší, že prídeš.

Ja: Hovorila si. Ako sa má?

Marlene: Ach, už sa trochu pozbieral. Konečne dokončil magistra a teraz je v nejakom umeleckom kolektíve štúdia Holzmarkt. Ale inak sa má ako vždy. Veľa cestuje. Často sníva.

Prikývnem.

Marlene: Keď sa s ním rozprávam, vždy sa na teba pýta.

Myknem plecom a mlčím.

Vždy hovorí o mne a Leonovi, že sme vraj pár snov a mali by sme sa konečne spamätať. Je to nepríjemné. Vlastne by to malo byť nepríjemné aj jej. Koniec koncov, je to jej brat. A nechcem jej povedať, že nás dvoch nevidím ako pár snov, ani doňho nie som zamilovaná, preto len dodám: „Na kúpalisku som videla Ivanovho staršieho brata.“

Zadívam sa na ňu, je bledá a na spánky jej nabehla husia koža. Vždy ju má, keď ju niečo rozruší. Keď je nešťastná, mimoriadne nadšená, zamilovaná alebo na drogách. Škriabe volant a meravým pohľadom sa díva vpred. Mlčíme, ako sme mlčali v posledných rokoch. Niekedy si kladiem otázku, prečo o tom nikdy nehovoríme a kedy sme sa vlastne rozhodli o tom nehovoriť. Viem, že na pohrebe medzi nami nepadlo ani slovo. Stáli sme vedľa seba v zadnom rade, plakali a držali sme sa, potom sme išli k Marlene domov, lahli sme si do jej postele, plakali a držali sa, o nejaký čas sme prestali plakať, len sme tam ležali a držali sa, potom sme zaspali, zobudili sa a život išiel ďalej, ako sa často stáva, keď niekto zomrie. Možno skrátka nevieme, čo povedať, lebo každé slovo je nesprávne a žiadne nie je správne. No možno neexistujú správne a nesprávne slová, a preto by sme o tom mali konečne hovoriť, pomyslím si a mlčím. Prechádzame okolo polí po obecnej ceste. A viem, že musím začať rozprávať. Na poľnej ceste je otravne veľa bežcov, vyzerá to akosi zvrátene. Po tejto poľnej ceste sme s Marlene na svitaní neraz opité kráčali domov. Spievali sme, smiali sa, rozprávali, tancovali a grcali cestou k domu Marleniných rodičov

na drahom sídlisku. Prechádzali sme popri pekárni. Niekedy tam už voňalo čerstvé pečivo. Bolo to fajn.

Marlene: Kilian mi tiež povedal, že je tu. Asi ten dom predal. Už dlho je prázdny.

Teraz obe mlčíme. Už takmer päť rokov.

Marlene: Pozri sa na zadné sedadlo, niečo som pre teba vytlačila. Na dnes večer.

Rozmotávam guču, ktorú mám pred sebou – veľké biele tričko s ružovým zajacom.

Marlene: Pre môjho zajka, ktorý má príliš opálené nohy. S tými čizmami, ktoré máš, to bude určite vyzeráť super.

Páči sa mi. Akoby sa mi ten ružový zajac pozeral rovno do očí. Má akýsi spýtavý pohľad, plný očakávania, no neviem, čo odo mňa chce. Zvrastím naňho čelo, no nereaguje.

Marlene otvára tmavozelené drevené dvere a pri vstupe zacítim známu vôňu cédrového dreva, kávy a neurčitý pach, ktorý je v každej rodine iný. Ktovie, ako vonia náš byt cudzím ľuďom, či necítia miernu stuchlinu. Marlenina rodina býva v zrekonštruovanom hrazdenom dome. Rada k nim chodievam. Obývačia časť je presvetlená vďaka veľkým oknám na prístavbe nasmerovaným do zelenej záhrady. Občas, keď som ležala na pohovke v obývačke rovno pri okne, vonku fúkalo a aspoň trochu svietilo slnko, mala som dojem, že som v lese a na stene sa odohráva hotové svetelné divadlo. A predovšetkým, všetko bolo zariadené veľmi štýlovo a pohodlne; Marlenina mama Lisa má záľubu v zariadení, a to sa hneď pozná. Zakaždým je niečo trochu inak. Pod veľkým borovicovým jedáľenským stolom vidím tmavofialový perzský koberec.

Ja: Nový koberec?

Marlene: Nielen ten. Vymenila všetky závesy v dome a objednala ďalšiu novú pohovku. Kladiem si otázku, čo si vlastne